

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6Tos/102/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2323010967
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Pavol Macháč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2323010967.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z jeho predsedu Mgr. Pavla Macháča a sudcov JUDr. Kataríny Batisovej a JUDr. Rudolfa Botta, v trestnej veci odsúdeného A. A., nar. XX. XXXXXXX XXXX v B., trvalé bydlisko C. - D., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona (ďalej len Tr. zák.), v konaní o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Galanta z 20. marca 2024, č. k. 5Nt/12/2023-49, na neverejnom zasadnutí konanom 6. augusta 2024 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného

A. A. z a m i e t a.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Galanta (ďalej len okresný súd) uznesením z 20. marca 2024, č. k. 5Nt/12/2023-49, podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku (ďalej len Tr. por.) návrh odsúdeného A. A. (ďalej len odsúdený) na povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 2T/105/2016 zamietol.

1.1. V odôvodnení napadnutého uznesenia okresný súd zreprodukoval výsledky vykonaného dokazovania, pričom uviedol, že návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania nie je dôvodný, nakoľko odsúdený neuvádza žiadne také dôkazy a skutočnosti, ktoré by zakladali dôvod obnovy konania. Následne sa okresný súd zaoberal obhajobnou argumentáciou odsúdeného.

1.2. K argumentu odsúdeného týkajúceho sa zásady špeciality poukázal na jej zákonné vymedzenie v § 31 ods. 1 zákona NR SR č. 154/2010 Z. z. v z.n.p. s tým, že v prejednávanej veci bol európsky zatýkací rozkaz sp. zn. 2T/105/2016 z 3. apríla 2019 vydaný práve na podklade vykonateľného rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/105/2016 zo 7. novembra 2017, právoplatný 7. novembra 2017. Z protokolu o prevzatí osoby z 1. augusta 2023 je zrejmé, že odsúdený bol prevzatý/odovzdaný v mieste Hodonín/Holíč. To znamená, že odsúdený vykonával ten trest uložený rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/105/2016, pre ktorý bol vydaný z Českej republiky, ergo nemohlo dôjsť k porušeniu zásady špeciality. Odsúdený bol podmienene prepustený na slobodu uznesením Okresného súdu Levice sp. zn. 2PP/62/2023 z 22. februára 2024 z trestu Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/105/2016 za § 207 ods. 1, ods. 3 Tr. zák.

1.3. K argumentu odsúdeného, že prokurátor vzal obžalobu v plnom rozsahu späť, dôvodil, že z uznesenia Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/146/2015 z 3. februára 2016, právoplatné 3. februára 2016 je zrejmé, že podľa § 239 ods. 1 Tr. por. sudca zobral na vedomie späťvzatie obžaloby. Ustanovenia § 239 ods. 1 Tr. por. spája so späťvzatím obžaloby až do začatia hlavného pojednávania len ten účinok, že vec sa tým vracia do stavu prípravného konania, toto nemá účinok oslobodzujúceho rozsudku. Oslobodzujúci rozsudok je upravený v § 285 Tr. por. a je systematicky zaradený až po vykonanom dokazovaní. To znamená, že nemohlo dôjsť k porušeniu zásady ne bis in dem zakotvenej v § 2 ods. 8 veta prvá Tr. por., že nikoho nemožno trestne stíhať za čin, za ktorý bol už právoplatne odsúdený alebo oslobodený spod obžaloby. Argument odsúdeného, že nevedel o trestnom stíhaní vyhodnotil ako nedôvodný, pretože odsúdený o trestnom stíhaní vedel, nakoľko mu bola doručená obžaloba spolu s ďalšími písomnosťami na základe doručky z 13. septembra 2016, čo potvrdil vlastnoručným podpisom.

1.4. K argumentu odsúdeného, že celkové výživné je k dnešnému dňu už uhradené, okresný súd uviedol, že na dosiahnutie účinnej l'útosti v zmysle § 86 ods. 1 písm. a) Tr. zák. je nevyhnutné splniť kumulatívne dve podmienky, ale v tomto prípade je zrejmé, že odsúdený celkovú svoju povinnosť dodatočne nespĺnil skôr, než sa súd odobral na záverečnú poradu, keď z výpovede svedkyne E. A. vyplynulo aj to, že odsúdený jej poslal pred 2 rokmi sumu 3.000 € na výživné a z printscreenu predloženého obhajcom na verejnom zasadnutí vyplynulo aj to, že prvá úhrada výživného je datovaná 6. decembra 2021, pričom rozsudok Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/105/2016 nadobudol právoplatnosť už 7. novembra 2017. Neskoršie splnenie vyživovacej povinnosti je pozitívny aspekt správania odsúdeného, ale nie je to dôvod na aplikáciu účinnej l'útosti.

1.5. K argumentu odsúdeného, že v pôvodnom rozsudku súd nezohľadnil, že odsúdený bol vo výkone trestu odňatia slobody v Želiezovciach od júna 2015 do júna 2016 počas, ktorej doby mal riadne nahlásenú vyživovaciu povinnosť, je potrebné uviesť, že v zmysle správy ZVJS z 30. januára 2024 odsúdený bol vo výkone trestu odňatia slobody na základe rozhodnutia Okresného súdu Galanta sp. zn. 29T/215/2013 od 10. apríla 2015 do 9. februára 2016, pričom odsúdený nahlásil ústavu vyživovaciu povinnosť na maloletú F. A. k rukám E. A.. Skutok správne mal byť vymedzený len od 1. septembra 2014 do 9. apríla 2015 a od 10. februára 2016 do 7. novembra 2017, ale aj tak ide o obdobie ktoré výrazne presahuje 3 mesiace, a teda ide o trestný čin v zmysle § 207 Tr. zák. Keďže odsúdenému bol rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/105/2016 uložený trest odňatia slobody 15 mesiacov so stredným stupňom stráženia, tak ide o trest uložený pri dolnej hranici zákonnej trestnej sadzby určenej od 1 roka do 5 rokov, a teda pôvodne uložený trest nie je v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a s poukazom na § 394 ods. 1 Tr. por.

1.6. K argumentu odsúdeného, že sú nezrovnalosti o výške dlhu, uviedol, že pri trestnom čine podľa § 207 ods. 1 Tr. zák. výška dlhu nie je znakom skutkovej podstaty trestného činu. Na základe matematického prepočtu je zrejmé, že výška dlhu na výživnom za obdobie od 1. septembra 2014 do 9. apríla 2015 a od 10. februára 2016 do 7. novembra 2017 pri bežnom výživnom 50 eur mesačne je celkovo suma 1.350 eur. Keďže odsúdenému bol rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/105/2016 uložený trest odňatia slobody 15 mesiacov so stredným stupňom stráženia, tak ide o trest uložený pri dolnej hranici zákonnej trestnej sadzby, platí preto, že pôvodne uložený trest nie je v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a s poukazom na § 394 ods. 1 Tr. por. 2. Ihneď po vyhlásení uznesenia na verejnom zasadnutí zahlásil voči nemu odsúdený do zápisnice sťažnosť. Prokurátor sa vzdal práva na podanie sťažnosti.

3. Odsúdený sťažnosť odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu Mgr. Petra Magdalíka osobitným písomným podaním doručeným okresnému súdu 18. apríla 2024.

3.1. V sťažnosti uviedol, že napadnuté uznesenie je vo výroku o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania nesprávne (§ 189 ods. 1 písm. a) Tr. por.) a napadnutý výrok je v rozpore s odôvodnením napádaného uznesenia (§ 189 ods. 1 písm. b) Tr. por.). Zároveň je daný dôvod na sťažnosť podľa ust. § 189 ods. 1 písm. c) Tr. por., t. j. pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré uzneseniu predchádzalo, ak toto porušenie mohlo spôsobiť nesprávnosť niektorého výroku uznesenia.

3.2. Obhajca úvodom poukázal na zákonnú úpravu inštitútu obnovy konania, konkrétne ust. § 393 ods. 1 Tr. por., § 394 ods. 1 Tr. por. a § 400 ods. 1 Tr. por. Uviedol, že so zamietnutím návrhu na povolenie obnovy konania ako ani s argumentmi konajúceho súdu prvého stupňa, ktorými odôvodnil zamietnutie návrhu na povolenie obnovy konania, nesúhlasí.

3.3. Argumentoval tým, že rozsudkom Okresného súdu Galanta č. k. 2T/105/2016-147 zo 7. novembra 2017 bol jeho klient uznaný vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák., za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 15 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Bol toho názoru, že v jeho prípade sú splnené všetky zákonné podmienky na povolenie obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por., a to v tom, že pôvodné konanie (konanie na Okresnom súde Galanta sp. zn. 2T/105/2016) skončilo právoplatným rozsudkom, vyšli najavo nové skutočnosti a dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré samy osebe ako aj spolu so skutočnosťami a dôkazmi súdu skôr známymi odôvodňujú iné rozhodnutie o vine v prejednávacom prípade, príp. vzhľadom na ktoré je pôvodne uložený trest v nepomere k závažnosti činu a pomerom páchatel'a a uložený trest je v zrejmom rozpore s účelom trestu.

3.4. Poukázal na to, že v rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 2T/105/2016-147 zo 7. novembra 2017 konajúci súd v skutkovej vete vymedzil čas páchania skutku (trestného činu zanedbania povinnej výživy) na obdobie od 1. septembra 2014 do 7. novembra 2017, t. j. na obdobie 38-mich mesiacov. Pri konštatovanom období skutku (38 mesiacov) a výške bežného výživného v sume 50 € mesačne vychádza dlžná suma výživného na sumu 1.900 € (38 x 50€), pričom súd v skutkovej vete pôvodného rozsudku nevedno ako a prečo ustálil sumu dlžného výživného za dané obdobie na sumu 2.250 €.

Uvedená suma dlžného výživného nezodpovedá vykonanému dokazovaniu a nie je k nej možné dospieť žiadnym logickým výpočtom, a to aj pri zohľadnení toho, že v obžalobe Okresnej prokuratúry Galanta sp. zn. 2Pv 661/14/2202-30 z 16. júna 2016, podanej v tejto právnej veci, bola príslušným prokurátorom určená suma dlžného výživného za obdobie od 1. septembra 2014 do 16. júna 2016 na sumu 1.000 €. Oproti podanej obžalobe z 16. júna 2016 sa potom suma dlžného výživného za obdobie od 16. júna 2016 do 7. novembra 2017, t. j. do vydania pôvodného rozsudku, zvýšila za 17 mesiacov o sumu 1.250 € pri stanovenom mesačnom výživnom v sume 50 €, čo je evidentne nesprávne. Teda, bez zohľadnenia iných rozhodujúcich okolností, by sa suma dlžného výživného mohla za 17 mesiacov zvýšiť maximálne o sumu 850 € (17 x 50,- Eur), nie o sumu 1.250 € ako tomu je v tomto prípade. Je zrejmé, že pôvodný rozsudok Okresného súdu Galanta je vo svojom výroku (v jeho skutkovej vete) evidentne nesprávny, a to v neprospech odsúdeného.

3.5. Výrok (skutková veta) pôvodného rozsudku je nesprávny aj v tom, že v pôvodnom konaní konajúci súd nijak nezohľadnil obdobie, počas ktorého odsúdený vykonával trest odňatia slobody v inej trestnej veci, pričom v tomto období mal počas výkonu trestu riadne nahlásenú vyživovaciu povinnosť k mal. dcére a boli mu aj realizované zrážky zo mzdy, ktorú poberal počas výkonu trestu odňatia slobody. V tomto prípade ide o obdobie od 10. apríla 2015 do 10. februára 2016. t. j. o obdobie 10-tich mesiacov. Uvedené obdobie v súlade so zákonom ako aj rozhodovacou praxou súdov Slovenskej republiky nie je možné zohľadniť v rámci obdobia páchania trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Tr. zák., keďže toto obdobie nie je pokryté zavinením na strane páchatel'a skutku. V tomto smere je v skutkovej vete pôvodného rozsudku nesprávne vymedzený čas páchania skutku, a to v jeho neprospech, keďže obdobie od 10. apríla 2015 do 10. apríla 2016 nie je možné zohľadniť v súvislosti s časom páchania skutku a zároveň má táto okolnosť aj dopad na sumu dlžného výživného, keďže pri nezohľadnení daného obdobia by táto suma musela byť ponížená o sumu 500 € za 10 mesiacov výkonu trestu (10 x 50 €).

3.6. V ďalšom dôvodil, že ďalšími dôležitými skutočnosťami v smere povolenia obnovy konania sú skutočnosti:

- že k dnešnému dňu už zaplatil celé dlžné výživné v prospech svojej maloletej dcéry, keď v rokoch 2021, 2022, 2023 zaplatil k rukám matky mal. dcéry titulom výživného sumu 104.884,03 CZK, t. j. sumu 4.195,36 €, pričom následne po podmienčnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody dňa 22. februára 2024 si aj naďalej riadne a včas plní svoju vyživovaciu povinnosť na mal. dcéru a k dnešnému dňu nemá na výživnom žiaden dlh,

- pôvodné konanie na Okresnom súde Galanta sp. zn. 2T/105/2016 bolo voči nemu vedené ako proti ušlému, teda sa nemohol v tomto konaní brániť, pričom v tomto konaní mal ustanoveného obhajcu, ktorý sa napriek vyššie uvedeným evidentným vadám výroku (skutkovej vety) pôvodného rozsudku po vyhlásení pôvodného rozsudku priamo na hlavnom pojednávaní dňa 7. novembra 2017, na ktorom bol rozsudok vyhlásený, vzdal práva na podanie odvolania aj za iné oprávnené osoby, a teda vady pôvodného rozsudku v danom prípade nemohol napraviť ani odvolací súd,

- v smere vedenia pôvodného konania voči odsúdenému ako proti ušlému je potrebné zohľadniť aj tú skutočnosť, že na hlavnom pojednávaní dňa 3. februára 2016 vzal prokurátor Okresnej prokuratúry Galanta podanú obžalobu v celom rozsahu späť, pričom o následnom opätovnom podaní obžaloby nevedel,

- trestnému stíhaniu a trestu sa nijak nevyhýbal (ani skrývaním sa a ani pobytom v cudzine), a teda podmienky na vedenie konania voči odsúdenému ako proti ušlému (§ 358 ods. 1 Tr. por.) v danom prípade splnené neboli,

- nerešpektovanie zásady špeciality v pôvodnom konaní na Okresnom súde Galanta sp. zn. 2T/105/2016, ktorej sa pri vydaní do Slovenskej republiky z Českej republiky nevzdal, pričom táto mala byť zohľadnená aj v dôsledku toho, že dohoda medzi Slovenskou republikou a Českou republikou, ktorou sa tieto krajiny vzdali udeľovania dodatočného súhlasu s trestným stíhaním je až z dátumu 1. decembra 2014, pričom v tomto prípade mal byť skutok páchaný od 1. septembra 2014, t. j. predchádzal tejto dohode.

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 4.1.
- 4.2.
- 4.3.
- 4.4.
- 4.5.

4.6.

3.7. Brojil aj proti odôvodneniu napadnutého uznesenia, ktoré považoval za nedostatočné a náležite neodôvodnené v súlade s ust. § 176 ods. 2 Tr. por., keďže neobsahuje riadne uvedenie a odôvodnenie skutočnosti, ktoré sa považujú za dokázané, dôkazov, o ktoré sa skutkové zistenia opierajú, úvahy, ktorými sa rozhodujúci orgán spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako aj právne úvahy, na ktorých základe podľa príslušných ustanovení zákona posudzoval dokázané skutočnosti. V konaní o povolenie obnovy konania bolo riadne preukázané, a to najmä vykonaným výsluchom sv. E. A. a oboznámením listinných dôkazov - dokladov o zaplatení výživného a správy ZVJS o výkone.

3.8. V rámci konečného návrhu žiadal, aby Krajský súd v Trnave zrušil napadnuté uznesenie a sám vo veci rozhodol tak, že podľa § 400 ods. 1 Tr. por. povolí obnovu konania a zruší napadnutý rozsudok Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/105/2016 zo 7. novembra 2017, a to vo výroku o vine ako aj vo výroku o treste, príp. aby v zmysle ust. § 194 ods. 1 písm. b) Tr. por. uložil okresnému súdu, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

4. Prokurátor sa k písomne odôvodnenej sťažnosti odsúdeného ku dňu konania neverejného zasadnutia nevyjadril.

5. Okresný súd predložil spisový materiál Krajskému súdu v Trnave (ďalej len krajský súd) na rozhodnutie o sťažnosti odsúdeného dňa 11. júna 2024.

6. Podľa § 192 ods. 1 Tr. por. pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán
a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a
b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná.

Podľa § 194 ods. 1 písm. a) Tr. por. ak nezamietne nadriadený orgán sťažnosť, zruší napadnuté uznesenie, a ak je podľa povahy veci potrebné nové rozhodnutie

a) rozhodne vo veci sám, alebo

b) uloží orgánu, proti ktorého rozhodnutiu sťažnosť smeruje, aby vo veci znovu konal a rozhodol, s výnimkou rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe podľa § 72 ods. 1 písm. a), d) a f), rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe, ak súd prvého stupňa rozhodol o väzbe po podaní obžaloby alebo návrhu na schválenie dohody o vine a treste podľa § 76 ods. 3 alebo 4, rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o pokračovaní v ochrannom liečení, prepustení z ochranného liečenia alebo ukončení ochranného liečenia, ak predseda senátu rozhodoval pred ukončením výkonu trestu podľa § 446a ods. 3 alebo 4 a rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o návrhu na umiestnenie odsúdeného v detenčnom ústave podľa § 462.

7. Krajský súd ako nadriadený orgán, na základe riadne a včas podanej sťažnosti na to oprávnenou osobou - odsúdeným, preskúmal podľa § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému podal odsúdený sťažnosť, ako aj konanie tomuto výroku predchádzajúce a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

8. Pokiaľ ide o konanie predchádzajúce napadnutému výroku, krajský súd nezistil v postupe okresného súdu žiadne pochybenia. Na verejnom zasadnutí okresný súd vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie, pričom ich vykonal postupom súladným s Tr. por. Dodržal tiež všetky ust. zákona viažuce sa ako k príprave, tak aj k priebehu verejného zasadnutia. Vyhlásené rozhodnutie následne v zákonom stanovenej lehote vypracoval a doručil stranám trestného konania do vlastných rúk.

9. Pokiaľ ide o vecnú správnosť napadnutého uznesenia, krajský súd konštatuje, že okresný súd si v súlade so zákonom vyložil zákonné ustanovenia upravujúce inštitút obnovy konania v tom zmysle, že súd rozhodujúci o návrhu na povolenie obnovy konania musí najskôr skúmať existenciu nových skutočností alebo dôkazov súdu skôr neznámych a až následne zisťuje, či takéto nové skutočnosti alebo dôkazy samy osebe alebo v spojitosti s už známymi môžu odôvodniť iné rozhodnutie týkajúce sa viny alebo trestu. V nadväznosti na to okresný súd dospel k správne mu záveru, že zákonné podmienky na povolenie obnovy konania podľa § 394 Tr. por. v tejto veci splnené neboli. Výrok napadnutého uznesenia, ktorým okresný súd návrh odsúdeného zamietol preto zodpovedá stavu veci a zákonu.

10. Pokiaľ ide o odôvodnenie napadnutého uznesenia, v ňom okresný súd podľa § 176 ods. 2 Tr. por. poukázal na dôkazy, ktoré vykonal a rozviedol všetky relevantné skutočnosti a právne úvahy, na podklade ktorých k svojmu záveru dospel. Krajský súd si argumentáciu okresného súdu uvedenú v odôvodnení uznesenia ako vyčerpávajúcu a vecne správnu osvojuje a bez nutnosti jej opakovania na ňu v podrobnostiach poukazuje pripomínajúc, že v konaní o sťažnosti, ktoré je dvojinštančné, tvoria rozhodnutia okresného a krajského súdu vzájomnú jednotu, z ktorého dôvodu je nadbytočné vecne správne argumenty opakovať.

11. Je potrebné zdôrazniť, že odsúdený v sťažnosti v podstate len opakuje argumenty, ktoré predostrel už okresnému súdu, ktorý sa s nimi v odôvodnení napadnutého uznesenia vyrovnal spôsobom, s ktorým

sa krajský súd stotožňuje. V ďalšom preto krajský súd argumentáciu okresného súdu už len doplní tam, kde to považuje vzhľadom na obsah sťažnostných námietok za potrebné, pripomínajúc pritom, že súdy nie je sú povinné vo svojich rozhodnutiach dávať odpovede na úplne všetky námietky, ale iba na tie, ktoré sú pre posúdenie veci kľúčové.

12. Pokiaľ teda odsúdený namietal, že okresný súd s poukazom na jeho pobyt za mrežami zle určil obdobie, počas ktorého mal výživné platiť (ďalej aj relevantné obdobie), v dôsledku čoho zle vypočítal aj výšku zročného výživného, dokonca zročné výživné zle vypočítal aj za to obdobie, ktoré sám vo výroku nesprávne ustálil, k tomu krajský súd uvádza, že odsúdený sa týmto typom námietok v podstate domáha vecného prieskumu správnosti pôvodného rozsudku okresného súdu. Na tomto mieste ale krajský súd zdôrazňuje, že obnova konania ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži na vecný prieskum správnosti pôvodného rozsudku, lebo obnova konania nie je akoby rádovo ďalším odvolacím konaním, ale slúži na nápravu úplne iných pochybení vymedzených v ust. § 394 Tr. por. A netreba opomínať ani fakt, že v pôvodnom konaní sa voči odsúdenému konalo ako proti ušlému, z ktorého dôvodu mu bol ustanovený obhajca a ten vecný prieskum pôvodného rozsudku odvolaním neinicioval, naopak práva na podanie odvolania sa výslovným vyhlásením vzdal.

13. Inak vyjadrené, ak by aj zrovna bola pravda to, čo tvrdí odsúdený v návrhu a v sťažnosti, tak uvedené pochybenia mohli a mali byť namietané v rámci pôvodného konania podaním odvolania, lebo to, či okresný súd pochybil alebo nepochybil vo výroku pri jednoduchých matematických výpočtoch bolo zrejme ihneď po vyhlásení rozsudku. A rovnako bolo v danom okamihu zrejme aj to, že okresný súd v skutkovej vete výroku o vine nezohľadnil v prospech odsúdeného (v tom čase obžalovaného) obdobie, počas ktorého bol vo výkone trestu odňatia slobody v inej trestnej veci a nahlásil si svoju vyživovaciu povinnosť, hoci, a to je to podstatné, okresný súd o tejto skutočnosti vedel. Vyplýva to z obsahu zápisnice o hlavnom pojednávaní zo 7. novembra 2017, kde okresný súd v rámci dokazovania oboznámil čítaním okrem iných aj listinu v spise na č. I. 64 – správu ÚVTOS, z ktorej práve táto skutočnosť vyplývala. Z tohto pohľadu teda nejde o nový dôkaz a novú skutočnosť súdu skôr neznámu, ale o ide skutočnosť, o ktorej okresný súd vedel, keďže vyplynula z vykonaného dokazovania, ale ktorú vo svojom rozhodnutí z nejakého dôvodu nezohľadnil. Bolo preto namieste domáhať sa prieskumu vecnej správnosti pôvodného rozsudku v odvolacom konaní, čo sa však nestalo. Nepodanie odvolania nemožno obchádzať podaním tohto návrhu na povolenie obnovy konania.

14. Pokiaľ odsúdený uvádzal ako novú skutočnosť to, že dlžné výživné uhradil, tu správne okresný súd poukázal na to, že využitie inštitútu účinnej ľútosti podľa § 86 ods. 1 písm. a) Tr. zák. bolo možné v pôvodnom konaní len do času, kým sa okresný súd neodobral 7. novembra 2017 na záverečnú poradu. Odsúdený netvrdí a z ničoho ani nevyplýva, že by zročné výživné bolo v celom rozsahu uhradené práve do tohto momentu. Správne preto poukázal okresný súd na to, že dodatočné úhrady výživného realizované po 7. novembri 2017, na ktoré poukazuje odsúdený, sú v tomto konaní bez právnej relevancie.

15. Správne tiež okresný súd uviedol, že uznesenie, ktorým sudca vzal na vedomie späťvzatie obžaloby, netvorí prekážku rozhodnutej veci. Nad rámec argumentov okresného súdu krajský súd dodáva, že toto explicitne vyplýva z ust. § 9 ods. 1 písm. e) Tr. por., podľa ktorého trestné stíhanie nemožno začať, a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené, ak ide o osobu, proti ktorej sa skoršie stíhanie pre ten istý skutok skončilo právoplatným rozsudkom súdu alebo bolo právoplatne zastavené, podmiennečne zastavené a obvinený sa osvedčil alebo sa skončilo schválením zmiernu a zastavením trestného stíhania, ak rozhodnutie nebolo v predpísanom konaní zrušené. Inak vyjadrené, uznesenie, ktorým sudca vzal na vedomie späťvzatie obžaloby, je uznesením rýdzo procesnej povahy, pričom prekážku res iudicata môžu založiť len rozhodnutia vo veci samej (tzv. meritórnej povahy) a nimi sú tie, ktorú sú taxatívne vypočítané v ust. § 368 ods. 2 Tr. por.

16. Pokiaľ odsúdený namietal, že v pôvodnom konaní došlo k porušeniu zásady špeciality upravenej v zákone o európskom zatýkacom rozkaze, k tomu krajský súd dodáva, že bolo nadbytočné podrobnejšie riešiť tento typ námietky v tomto konaní, lebo prípadné porušenie takejto zásady by tak či onak nezakladalo dôvod na povolenie obnovy konania, ale ak, tak dôvod na podanie iného mimoriadneho opravného prostriedku – dovolania.

17. A pokiaľ odsúdený v sťažnosti namietal, že neboli splnené zákonné podmienky na to, aby sa voči nemu konalo na okresnom súde ako proti ušlému, k tomu krajský súd uvádza, že v tomto konaní takej námietke nemožno priznať žiadnu právnu relevanciu. Totižto namietat' nesplnenie zákonných podmienok na konanie proti ušlému podľa § 358 ods. 1 alebo namietat', že ustanovený obhajca nevyužil riadny opravný prostriedok, bolo možné výhradne v rámci konania iniciovaného postupom podľa § 362 Tr. por., na čo mal odsúdený prekluzívnu (prepadnú) lehotu 15 dní od kedy sa dozvedel o tom, ako bolo o obžalobe rozhodnuté. O tom bol odsúdený okresným súdom aj riadne písomne procesne poučený,

o čom svedčí doručka z 15. augusta 2023 v súdnom spise na č. I. 303. Keďže lehota na iniciovanie konania podľa § 362 Tr. por. mu začala plynúť 15. augusta 2023, kedy mu bol doručený pôvodný rozsudok okresného súdu a predmetné poučenie a uplynula mu márne začiatkom septembra 2023, tak je zrejmé, že tento typ námietky uplatňuje oneskorene, resp. v tomto konaní už aj nemiestne. Inak vyjadrené, márnym uplynutím lehoty na iniciovanie postupu podľa § 362 Tr. por. sa má za to, že odsúdený voči konaniu in absencia žiadne výhrady nemal. Krajský súd k tomu dodáva, že inštitúty podľa § 362 Tr. por. a podľa § 393 a nasl. Tr. por. nemožno zamieňať, každý z nich má svoje špecifiká a sleduje iný účel.

18. S poukazom na prezentované skutočnosti krajský súd konštatuje, že v posudzovanej trestnej veci skutočne nevyšli najavo také skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine odsúdeného alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, čím neboli v zmysle ust. § 394 ods. 1 Tr. por. splnené zákonné podmienky pre povolenie obnovy konania.

19. Vychádzajúc z vyššie uvedeného preto krajský súd postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť odsúdeného na neverejnom zasadnutí ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.